

TEORIA DE LA BORRATXERA IMPOSSIBLE

A les festes de Vila-real és difícil emborratxar-se. Molt difícil. I no dic amb això que no es consumisquen quantitats industrials de begudes alcohòliques de tot tipus. Però, acabar calent és molt difícil. Almenys que un s'ho faja de borratxo d'armariet i porte la beguda darrere. Però, als garitos més concorreguts és ben difícil emborratxar-se. Ja sé que aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però estic en condicions d'assegurar que és fidel a la més estricta realitat.

Des de feia molt de temps venia jo observant aquest fenomen. Però, és clar, la percepció que un té de les coses és sempre subjectiva i una afirmació tan taxativa com aquesta no es podia llançar així, sense més ni més. Calia primer comprovar tots els extrems. I així ho vaig fer setembre passat.

Per confirmar la meua hipòtesi només hi havia una possibilitat: rodar pels llocs més festers de la vila i intentar beure la major quantitat possible de cubalibres. Vaig posar-me roba de guerra, vaig agafar una llibreta i un bolígraf per anotar les distintes experiències i vam eixir, uns amics i jo, disposats a beure'ns-ho tot.

Calia, en primer lloc, sopar bé. Amb l'estómac buit és molt fàcil marejar-se al primer vi. I no és això. L'experiment devia ser seriós, estalviant al màxim tots els elements distorsionadors. Era divendres la nit i els bars estaven de gom a gom. El cambrer anava de taula a taula sense aclarir res. Dues hores després d'haver entrat, havíem aconseguit menjar-nos un bocata sec de pernil i una tapa de sépia centenària i ens havíem begut dues cerveses i una copa de conyac, tan espaiats tots ells que s'havien diluït sense fer cap efecte. De tota manera, ho vaig consignar a la llibreta. A tot açò, ja era prop de l'una del matí. Bona hora per començar l'experiment.

Ens decidírem per visitar primer una de les colles festeres més tradicionals. Estava, com sempre, atapeïda de gent. No podíem perdre temps, així que ens parapetarem a la cua dels tiquets. Mitja hora després, teníem les paperetes a les mans. Vam buscar la barra amb la mirada. Cada metre quadrat acollia una dotzena de persones, però hi havia un racò on la concentració humana era molt superior:

vam deduir que allí estava la barra i ens vam adreçar-hi. Després de vint minuts d'obrir-nos pas entre la marabunta, ja tots sufocats, vam aconseguir que ens fera cas el cambrer. Segons després, un got de plàstic massa menut per al nostre gust acollia dues peces enormes de gel, un raig eximi de ginebra i una poca tònica. Vam agafar el tresor líquid i amb el braç enlairat, vam iniciar el retorn. Entre empentes, colzades i alguna xafada, suats com un esquimal al París-Dakar, aconseguírem guanyar l'eixida. Vam intercanviar mirades còmplices i vam brindar a la salut de Manolete. Quan ens disposàvem a encetar el cubata, oh, destí cruel!, vam adonar-nos que l'odissea només havia sobreviscut un culatò esquifit de gin-tònic. I això sí, el gel. Tot el gel. La resta, els tres quarts de cubata que faltaven, estaven repartits en petits esquitxons diluïts arran del terra del casal. Vaig anotar-ho tot a la llibreta.

De tota manera, no podíem desesperar tan aviat. Així que reiniciarem l'aventura. Mitja hora després, arribàvem a la finestra dels tiquets. No tenien canvi. Torna a eixir, demana que algú et canvie, torna a fer cua i, mitja hora més tard, de nou davant la finestreta, torna a demanar els cubates. Ja amb els tiquets a la mà, tornàrem a endinsar-nos per dins de la selva humana en direcció a la barra. Un quart d'hora després, el cubata ja estava llest per a ser ingerit. Vaig pegar un glop llarg, assaborint el gust amarg de la tònica (una mica apaivagat, això sí, pel quilo i mig de gel). Després, tornàrem a refer el camí d'eixida, adreçant mirades intimidadores al nostre voltant i cobrint amb el cos el got minúscul. Aquesta vegada, n'arribà quasi la meitat. No era

molt, tampoc, però, què podíem fer. Vam brindar per Torrebruno. Vaig fer la corresponent anotació.

Era moment de fer balanç: en quatre hores i mitja, ens havíem begut dues cerveses, un conyac i, sumant les restes, un cubalibre escàs. Vam comprovar-nos el pols: efectivament, no estàvem ni marejats. Calia, potser, canviar de penya.

Vam decidir-nos per les penyes més noves: atapeïdes, estaven totes atapeïdes. Tant que els dos cubalibres que ens vam fer a la primera d'elles, ens van costar hora i mitja més. I això, sí, la major part del líquid anà a parar a terra. De tota manera, ho vaig anotar tot a la llibreta. Vam rodar totes les penyes ambientades i es va repetir la història: cada cubata que prenfem ens costava d'obtenir mitja hora com a poc i, a més, quasi la meitat, anava a parar a terra. Quan ja quasi totes les penyes tancaven, vaig repassar les anotacions: en vuit hores, ens havíem begut dues cerveses, un conyac i uns quatre cubalibres; uns altres tants, s'els havia xuclat el terra de cada casal. Ens vam prendre el pols: efectivament, als casals més marxosos era impossible emborratxar-se.

Vam donar per conclòs l'experiment i per confirmada la hipòtesi. Quan ja tornàvem a casa, entropessàrem amb un paio que duia una castanya com un piano. Estranyats, vam preguntar-li com s'ho havia fet. Entre balbucejos intel·ligibles va convidar-nos a beure d'una bota gegantesca que duia penjant del muscle. Vam pegar dos glops llargs d'un líquid fortíssim. El que va passar després no ho recorde. I, a més, no ho vaig anotar a la llibreta.

Vicent Usó

